

РЕШЕНИЕ

№ 36403

гр. София, 05.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 27.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8116** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 във вр. чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. О./Khaled O., паспорт Серия 00 № 113771 с постоянен адрес: Република Румъния, гр. Т., [улица], чрез адв. Е. Х. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 5 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-003715 от 16.07.2025 г. издадена от И. В. Й., полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закон за движението по пътищата (ЗДвП) – „прекратяване на регистрация на пътно превозно средство за срок от 6 месеца“ на лек автомобил марка „БМВ“ модел „320“ с регистрационен № ТМ26НУР.

В сезиращата съда жалба са изложени съображения, че наложената принудителна административна мярка е необоснована, незаконосъобразна и издадена в противоречие с материалните и процесуалните норми на закона. Жалбоподателят твърди, че е допуснато съществено нарушение на материалния закон по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК, като посочва, че не е собственик на автомобила от 26.11.2024 г., когато го е продал на М. Х. Сауаф с ЕГН [ЕГН]. На следващо място в жалбата е посочено, че не са били налице всички предпоставки за издаване на обжалвания административен акт, съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП като коментира, че бездействието на М. Х. Сауаф да пререгистрира автомобила в Република България в законоустановения двумесечен срок, не може да се тълкува като основание за налагане на ПАМ спрямо жалбоподателя О., тъй като след датата на продажбата той няма качеството на

„собственик“. На трето място се твърди, че административен акт е издаден при допуснати нарушения на процесуалните правила, тъй като в акта липсвали мотиви, от които по безспорен начин да се установява, че той е предоставил собствения си лек автомобил на този водач, поради което незаконосъобразно е било прието, че жалбоподателя е допуснал автомобила да бъде управляван от неправопособен водач. Също така в жалбата е изразено становище, че заповедта е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, тъй като О. не е бил уведомен за образуването на производство за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, както и че преди издаването на заповедта не са били изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая. В заключение е посочено, че жалбоподателят не е допуснал, не е знаел или пък разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от водача посочен в акта. Моли съда да отмени принудителна административна мярка с № 25-4332-003715 от 16.07.2025 г. издадена от полицейски инспектор И. Й..

Ответната страна не изразява становище за не/основателност на жалбата.

Ответникът – И. Й., полицейски инспектор в ОПП при СДВР, не изразява становището по жалбата.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

На 03.07.2025 г., В. Й. В., мл. автоконтрольор към ОПП при СДВР, съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № ГА 4248213 срещу М. Х. Сауаф, ЕГН [ЕГН], [дата на раждане], с адрес: [населено място], обл. Х. [улица] мотиви, че на 03.07.2025 г., около 15.00 часа в [населено място], по [улица] управлява лек автомобил марка „БМВ“, модел „320“ с рег. № ТМ26НУР, собственост на KHALED O., живущ в Република Румъния, гр. Т. (Timisoara), [улица] (bul. „Constantin Brankoveanu Nr. 37“), с посока на движение от [улица] към [улица]. При извършената проверка се установило, че водачът управлявал моторното превозно средство със СУМПС номер IQDL01365588 издадено от Република И., без да го е подменил след пребиваване повече от една година на територията на Република България, тъй като притежава Карта на чужденец с хуманитарен статут №[ЕИК], издадена на 11.12.2023 г., с което е бил нарушил разпоредбата на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП. С акта били иззети като доказателства свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК] и два броя регистрационни табели с № ТМ26НУР.

Въз основа на АУАН била издадена, оспорената от жалбоподателя - К. О., в настоящето производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движението по пътищата, издадена от полицейски инспектор И. Й., отдел „Пътна полиция“, СДВР, въз основа на която на О. е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ с № 25-4332-003715 – „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ за срок от шест месеца.

Обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ била връчена на жалбоподателя на 16.07.2025 г., а жалбата срещу нея подадена до Административен съд София-град на 23.07.2025 г. с вх. № 18594 и е образувано адм. дело № 8116/2025 г. по описа на съда.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка, както и легализиран превод от заклет преводач на договор за покупко-продажба на лек автомобил марка „БМВ“, модел „320“ с номер на рама WBAUX331050A208959 и регистрационни табели ТМ26НУР със страни продавач К. О., паспорт № 113771 и купувач М. Х. Сауаф, ЕГН [ЕГН] от дата 26.11.2024 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Процесната жалба е подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172, ал. 5, във вр. чл.172 ал. 1 от ЗДвП и чл. 171, т. 2а, б. „а“ от

ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната допустимост и като такава подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество жалбата се явява основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

По силата на нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и т. 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от представените и приети по делото като доказателства Заповед № 8121з – 1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Столична дирекция на вътрешните работи е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Налице е и Заповед № 513з- 9572 от 13.09.2024 г., по силата на която И. В. Й. е преназначена на длъжност „полицейски инспектор“ III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, поради което несъмнено е налице материално и териториално компетентен административен орган за прилагане на принудителната административни мерки и заповедта е издадена в рамките на предоставените му правомощия.

Процесната Заповед е издадена в съответствие с изискването за форма и съдържание като съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. При постановяването и не са допуснати нарушения на административно-производствените правила дефинирани в специалния закон и в АПК.

От приложената по делото ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 03.07.2025 г. около 15.00 часа в [населено място], на [улица], е спрял за проверка движещият се лек автомобил марка „БМВ 320“ с рег. № ТМ26НУР, собственост на КНАLED О. живущ в Република Румъния като при проверката е установено, че автомобилът се е управлявал от лицето М. Х. Сауаф, ЕГН [ЕГН], притежаващ СУМПС № IQDL01365588 издадено от Р. И., без да го е подменил след изтичане на 1 година от издаване на документ за пребиваване - карта на чужденец с хуманитарен статут №[ЕИК], издадена на 11.12.2023 г.

По силата на чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или т. 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Нормата е императивна, като не предоставя на компетентния орган право на преценка, а последният действа изцяло в условията на обвързана компетентност. При

реализиране на фактите и обстоятелствата, представляващи основание за прилагане на мярката, същият орган е длъжен да издаде акт, с който да приложи предвидената в ЗДвП - ПАМ. Единствено продължителността на срока на мярката се определя от органа в условията на оперативна самостоятелност, а именно в рамките на предвидените граници от шест месеца до една година.

За да бъде съставомерна приложена процесна ПАМ следва да са налице следните обстоятелства, а именно: собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство.

В процесния случай мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че в свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК], моторно превозно средство марка „БМВ“, модел „320“ с рег. № ТМ26НУР е негова собственост, като е управлявано от лице, което не притежава СУМПС валидно за територията на Република България, а управлява с чуждестранно свидетелство, без да е подменено след изтичане на една година от издаване на документа за пребиваване.

Съгласно чл. 162, ал. 2 от ЗДвП чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

Видно от представената по делото справка за лице – АИС „Български документи за самоличност“, водачът на МПС – М. Сауаф има издадена карта на чужденец с хуманитарен статут с №[ЕИК], с дата на издаване 11.12.2023 г. от дирекция „Български документи за самоличност“, от която за съда се установява, че едногодишният срок, в който лицето е можело да управлява МПС с чуждестранното СУПМС е изтекъл на 11.12.2024 г. Изискването за свидетелство за управление на МПС е то да е валидно, но както за „категорията МПС“, което се управлява от водача, така и с оглед на срока на неговата „административна валидност“, поради което в процесния случай свидетелството не отговаря на изискването на закона и представеното СУМПС не съставлява валиден документ, удостоверяващ правоспособност за управление на МПС на територията на Република България, което законодателят приравнява на липса на свидетелство за управление на МПС.

Следователно налице е фактическо основание за издаване на заповед за налагане на ПАМ по отношение на собственика на моторното превозно средство.

За пълнота следва да бъде посочено, че разпоредбата на чл. 162, ал. 4 от ЗДвП гласи, че чуждестранно национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията. В тази връзка, след като И. е страна по Конвенцията, за жалбоподателя е било налице правото да замени свидетелството си с българско такова, но това не е сторено. По делото безспорно се установява, че Сауаф е управлявал МПС след изтичането на една година по чл. 162, ал. 2 ЗДвП и не е заменил свидетелството си с българско такова. В този смисъл е Решение № 2852 от 06.03.2018 г. по адм. дело № 13240/2017 г., VII отд. на ВАС, където подробно е аргументирано становището, че шофирането със СУМПС с изтекъл срок на валидност

означава управление без съответното свидетелство.

Ето защо правилен и законосъобразен е извода, че водачът управлявал моторното превозно средство не притежава съответното свидетелство, но оспорената заповед, съдът намира за материално незаконосъобразна, по отношение на второто обстоятелство:

При извършеното нарушение, принудителната административна мярка се налага на собственика на автомобила. В процесният случай от предоставените по делото доказателства - договор за покупко-продажба от 26.11.2024 г. се установява, че към момента на констатиране на административното нарушение лек автомобил марка „БМВ“, модел „320“ с рег. № ТМ26НУР е собственост на М. Х. Сауаф, ЕГН [ЕГН], с оглед на което неправилно административният орган е наложил на ЗППАМ спрямо жалбоподателя.

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е наложената мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на прва или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат.

Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление (неправоспособен водач), като законодателното решение за налагане на ПАМ е на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н. управлението на притежавания от него автомобил, което в настоящият случай не се установи, тъй като на 26.11.2024 г. автомобилът е бил продаден на М. Х. Сауаф, ЕГН [ЕГН].

С разпореждане на съда от 11.08.2025 г. изрично е указано на ответника, че негова е тежестта да установи фактическите основания, посочени в акта и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Процесуалното му бездействие, обусловило констатираната доказателствена непълнота, а именно, неполагане на дължимото установяване на собственика на автомобила, сочи незаконосъобразност на упражненото властническо правомощие, тъй като остава недоказано наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ, като в настоящият случая оспорената ПАМ е наложена на лице, което не е собственик на автомобила и по същността си представлява нарушение на закона, което води до незаконосъобразност на процесната ЗПАМ, поради което същата следва да бъде отменена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III-то отделение, 74 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-003715 от 16.07.2025 г., издадена от И. Й., полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Съдия: